

32^e Zondag door het jaar. *Wijsheid 6,12-16 en Matteüs 25,1-13*

In de parabel van de tien meisjes wachten de meisjes vol verlangen op de bruidegom. Hij komt maar niet opdagen. Het wachten duurt lang. De meisjes worden moe, raken uitgeblust. Ze vallen in slaap. Maar dan plotseling in de nacht meldt zich de bruidegom. Er ontstaat verwarring. De olie in hun lampen is op en dan blijkt dat sommige meisjes niet goed zijn voorbereid. Zij hebben geen reserve olie meegenomen. Wat hier vooral naar voren komt, is de voorraad aan olie. De olie in de kruik waardoor je je lamp brandend kunt houden. Waar gaat dat over? De olie staat voor de brandstof waarop wij leven, waarop wij lief hebben, waarop wij geloven? De lamp zou je verlangen kunnen verbeelden, en de olie datgene waarmee je je verlangen voedt. Het gaat hier om het verlangen, het uitzien naar de Eeuwige. Het is dit verlangen, deze gerichtheid op de Eeuwige, die we als olie mogen ervaren. Het verhaal brengt ons zo bij de vraag. Wie of wat houdt mijn lamp, mijn geloof brandend? Of anders gezegd: Hoe houd ik de betrokkenheid op God levendig? Wat is dan mijn voorraadkamer? Wat heb ik in mijn rugzak aan verhalen, aan ervaringen die richting geven aan mijn leven? Je kunt hier bijvoorbeeld denken aan de grote verhalen uit de Schrift en andere boeken die een voorraad aan wijsheid en inzicht geven als het gaat over de zin van het leven. Je kunt ook denken aan ons vieren in de liturgie; aan goede gesprekken waarin we elkaar voeden in geloof. Je kunt hier ook denken aan juist handelen, aan de concrete werken van dienstbaarheid, barmhartigheid. Zo zorgen we dat we voldoende voorraad olie bij ons hebben. Het is de olie, de brandstof waarop we leven. Dit soort olie moet je een leven lang verzamelen. Verzamel energie en geestkracht, zolang het nog kan, voor als het nacht wordt en je in het donker zit. zodat je je lamp brandend kunt houden. Dat de vijf wijze meisjes met voldoende olie, hun olie niet willen delen, lijkt egoïstisch. Ze zeggen dat het niet gaat, omdat er dan te weinig is voor iedereen. Het kan betekenen dat het gewoon niet gaat. Je kunt je geloof en wat je vanuit je geloof doet, dat kun je niet aan een ander geven. Het gaat bij goed voorbereid zijn blijkbaar niet om iets dat zomaar gedeeld kan worden. Ieder loopt zijn eigen geloofsweg. Jezus wijst hier op een individuele verantwoordelijkheid. Het gaat om een persoonlijke keuze voor Hem. De weg die we gaan is voor ieder mens een persoonlijke zoektocht om zijn ware ik te vinden of het goddelijke in zichzelf te ontdekken. Het goddelijke leeft in het diepste van iedere mens. Ik noem het je geweten. In het boekje: 'De weg van de mens', geschreven door Martin Buber vraagt een Rabbi: "Wijs mij een algemene weg om God te dienen". Het antwoord van de leermeester is: Het is ondoenlijk, een ander mens te zeggen welke weg hij moet gaan. Ieder zal voor zichzelf moeten uitmaken tot welke weg zijn hart hem trekt, en dan moet hij deze met alle kracht, die in hem is, voor zichzelf kiezen. De parabel van de tien meisjes is een appél, een oproep, om een eigen persoonlijke geloofsweg te (durven) gaan. Om met aandacht te leven en wijs te handelen. Wijsheid wil gezocht worden, maar is zélf ook op zoek naar mensen die haar zoeken. Mensen die wijsheid zoeken zijn niet zo geweldig zeker van zichzelf, zij zoeken en vragen aan anderen hoe zij het beste kunnen handelen. Wie zo 'vragenderwijze' durft te leven, in het besef dat wij anderen nodig hebben, zal mensen ontmoeten in wie bij wijze van spreken de wijsheid in levenden lijve voor hem staat. Wijsheid is ook niet ver te zoeken, ze ligt pal voor de deur. Niet alleen hoop doet leven in de woestijn van ons bestaan, ook wijsheid, het gezonde verstand, de dingen die geschreven staan of ons overgeleverd zijn helpen ons om door te gaan met ademen, om de lamp brandend te houden. Wijsheid gaat om een bepaalde manier van leven en doen die je 'luisterend' zou mogen noemen. Zo'n levenshouding schept contact met anderen en daar word je beter en wijzer van. Voor ons komt het erop aan dat wij ons verbonden weten met de diepe levensbron en dat wij het volhouden het licht hoog te houden. De bron van ons levenslicht, die ons uiteindelijk zal brengen naar de bruidegom. Hij zal ons in de ogen kijken en zeggen: 'Ik ken jullie. Kom binnen'.